

Komt een Jood in de fitness...

door Wouter Schilpzand, januari 2009

Wij van Ontopofmaslow zijn nooit te beroerd om eens terug naar de basis te gaan. En de basis van de Maslowpiramide, om het even op te frissen, zijn de eerste levensbehoeften. Eten en drinken, een dak boven je hoofd en een veilige leefomgeving.

Daarom een stukje over het opgelaaide Gazaconflict dat het nieuws nu zo'n drie weken beheerst. Dit is geen betoog voor Israel, of voor de Palestijnen. In dit stuk stellen wij vast dat commentatoren zich makkelijk laten verleiden een kant te kiezen en beschuldigingen te uiten over wie begonnen is (ook als ze zeggen dat niet te doen). Daardoor verzanden ze in een welles-nietesdiscussie en maken we het onszelf moeilijk de partijen te helpen door ze te laten reflecteren op hun situatie die belachelijk zou zijn als ze niet zo verschrikkelijk was.

Waar twee vechten...

De schuldvraag van dit conflict is allang verjaard. Beide partijen hebben een eindeloos reservoir op deelproblemen toegespitste argumenten en valse retoriek om uit te putten. Daarmee positioneren ze zichzelf als moreel superieur en proberen ze aannemelijk te maken dat de andere partij stinkt als het achter eind van een varken.

Eén van de grote problemen in Israel-Palestina is segregatie. Het gros van de Palestijnen woont sinds jaren in een soort "reservaten" (je zal mij het woord 'getto' niet in de mond horen nemen). Gaza en de Westelijke Jordaanoever zijn de grootste daarvan. Deze ommuurde stukken land zitten permanent op slot. De weinige in- en uitgangen die er zijn, worden zwaar gecontroleerd door verveelde Israelische tienersoldaten met jeugdpuistjes en een *crush* op Rihanna of Justin Timberlake. Het is een open deur om te zeggen dat een uitzichtloze situatie een voedingsbodem vormt voor verzet.

Daarom een ander argument. Het scheiden van de twee bevolkingsgroepen maakt het makkelijk om "de ander" niet als mens te zien, maar als een monster dat uit is op het bloed van jou en de mensen die je liefhebt. Wezens die niet vijf keer *snoozen* voor ze de wekker uitzetten, die nooit liefdesverdriet hebben, die niet gloeien van trots als hun kinderen voor het eerst fietsen zonder zijwieltjes.

Aan het eind van de Koude Oorlog zong Sting "I hope the Russians love their children, too". Tot op heden hebben we noch in Israel, noch in Gaza weinig geluiden van die strekking gehoord.

Het is te makkelijk om Israel te beschuldigen van het gebruik van geweld. Natuurlijk wil een getroffene vergelding wanneer zijn familie is omgekomen en Palestijnen staan te juichen bij het verbranden van zijn vlag. En natuurlijk treedt je als land op wanneer je burgers het doelwit worden van aanslagen. Maar Israel laat zich in zijn woede meeslepen en wordt daarin te weinig tot de orde geroepen door andere regeringen.

Struisvogelpolitiek en fitness

Zo ook de Nederlandse regering. Een veroordeling van de mate van geweldsgebruik blijft uit. In Pauw en Witteman houdt het CDA, bij worde van kamerlid Maarten Haverkamp, in een

huigelachtig betoog Israel de hand boven het hoofd. Terwijl aan de Palestijnse kant meer dan 75 keer zoveel dodelijke slachtoffers zijn gevallen als aan Israelische kant (gisteravond 13 januari 900 tegenover 13, volgens het NOS journaal) weigert Haverkamp het woord buitenproportioneel in de mond te nemen. Want: “elk slachtoffer is er één teveel”.

We kunnen blij zijn dat Haverkamp policitus is en niet in de medische sector werkt.

Beeld je in: Haverkamp als ziekenhuisdirecteur. Een vertegenwoordiger van een medicijnfabrikant komt bij hem op bezoek en zegt: “Maarten, luister. We hebben een medicijn ontwikkeld dat het aantal doden tijdens deze verschrikkelijke epidemie van 900 naar 13 kan terugbrengen. Eén probleem: het is nog niet gecertificeerd, dus je zult je nek moeten uitsteken en stelling moeten nemen. Haverkamp antwoordt: “Nee, laten we maar niks doen, want ik vind elke dode zwaar te betreuren. Ik kan daarin geen onderscheid maken in hoeveelheden.”

Waarom steunt het CDA Israel in zulke mate dat het geen kritiek wil uiten? Voelt het CDA zich schuldig voor 1000 jaar Europese pogroms? Moet het van God? Trakteert het CDA het CDA-bestuur op huisgebakken bagels met pastrami?

Of zien we Israel nog steeds niet als een normaal land, maar als een asiel voor een ontheemd volk dat getroost moet worden?

Op een ochtend in de fitnesszaal overhoorden we twee bejaarde klets-kousen over Gaza praten. De crosstrainers zwiepen langzaam onder hun ritme. “Zeg, wist jij dat nog steeds 70 procent van de Nederlanders helemaal niks van die Joden moeten hebben?” Het korte fragment brengt ons een beetje in verwarring. Even later beseffen we ons waarom: “die Joden” is een titel die nog boven iemands nationaliteit staat. Eerst ben je Jood, daarna pas Israeli. Door iemand eerst als gelovige en dan pas als burger aan te spreken creëer je een ideale omgeving om het pertinent, heftig en onoplosbaar met elkaar oneens te zijn. Deze twee sporters zijn bejaard, zij hebben het nog meegemaakt dat Israel geen land was. Zou het misschien kunnen dat een jongere generatie de volgorde omdraait en burgerschap boven religie heeft gezet? Zou het CDA anders denken over Israel dan het CDA?

Relativering

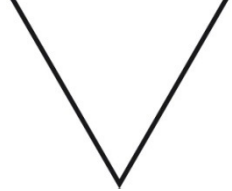
De enige partij die tot nu slaagt een genuanceerde mening te formuleren en in internationaal verband uit te dragen is de VN. Maar aangezien we collectief hebben besloten de VN meer als vergaderplatform te zien dan als handelingsbekwame organisatie, heeft iedereen, inclusief onze eigen regering, daar lak aan.

In een interview met NRC Next toont de VN-gezant voor het Midden Oosten, de Nederlander Robert Serry, zich kritisch over de houding van Nederland en zijn onwil om het geweld van Israel als “excessief” te bestempelen.

Landen wereldwijd kunnen Israel helpen de zaken te relativieren. Die relativering kan Israel goed gebruiken. Het Jodendom is een religie/cultuur/samenleving met een heel sterk gevoel voor historische identiteit. Meesterverteller Chaim Potok beschrijft dat mooi in zijn boeken, vooral in “The Chosen”. Die sterke band met het verleden, waarin het Joodse volk continu de *underdog* is die lijdt onder het juk van zijn omgeving, maakt het voor Israel moeilijk om zich te gedragen op een manier die recht doet aan het heden. Nu is Israel immers de machtige staat in een verdeelde en chaotische regio. *Noblesse oblige*: Israel heeft in dit conflict de beste kaarten om een hand uit te steken in vrede. Niet omdat ze schuldig zijn, maar omdat ze het kunnen.

Daarom is het tijd dat de internationale gemeenschap/het Westen/Nederland de positief discriminerende houding zou laten varen. Wanneer andere landen Israël zouden benaderen als een “gewone” democratische staat met bijbehorende rechten en plichten, brengt dat de oplossing een stap dichterbij.

ON TOP OF MASLOW

DIT IS EEN PUBLICATIE VAN ON TOP OF MASLOW, DE EERSTE DENKTANK DIE ZICHZELF NIET AL TE SERIEUS NEEMT.

DIT ARTIKEL IS NUMMER 3 VAN DE SERIE MASLOW MEMO'S (MM).

WWW.ONTOPOFMASLOW.ORG